

var han blevet opmærksom paa den, vilde han have foranlediget, at der paa den Tillægsbevillingslov, som sluttede sig til vedkommende Finanslov, var blevet forlangt en Bevilling for dette Beløb. Nu troede jeg for Resten, det var noget, enhver Rigsdagsmand vidste, at Statsregnskabet omfatter baade Finansloven og Tillægsbevillingsloven for det paagældende Aar, og derfor kunde der, naar først Statsregnskabet var afsluttet for dette Aar, selvfølgelig ikke være Tale om, at Statsrevisorerne kunde henvende sig til det ærede Medlem fra Assens og sige til ham: Det er galt med disse Overskridelser til Løjtnantslønningerne, vil Konseilspræsidenten ikke foranledige, at der paa Tillægsbevillingsloven for det samme Aar bliver bevilget det nødvendige Beløb? Havde man gjort det, er det ikke umuligt, at det ærede Medlem fra Assens den Gang vilde have svaret: Det kan jo slet ikke lade sig gøre, for Tillægsbevillingsloven er færdig og Pengene er brugte, og Udgiften findes paa selve det Statsregnskab, som bliver kontrolleret. Jeg synes, at man ikke bør svare, som sket er, uden at have tænkt paa det Forhold, der er Tale om. Statsrevisionen maa have en vis Ret til at kræve, at der er lidt mere Mening i de Svar, der gives, end der var i det omtalte Svar.

Det ærede Medlem fra Assens sagde ogsaa den Gang i Anledning af de Overskridelser, der var paatalt, at han fandt det underligt, at Statsrevisionen saaledes valgte i Flæng at paatale Overskridelser, thi der var paa adskillige andre Paragraffer paa Krigsministeriets Budget sket store Overskridelser, dobbelt saa store som med Hensyn til Løjtnantslønningerne, men se om Statsrevisorerne havde fundet Anledning til at paatale dem, sagde det ærede Medlem fra Assens. Det er meget rigtigt, dem havde vi ikke paatalt. Det ærede Medlem nævnedes særlig to Poster, en paa Konto D., Sygevaesen, og en paa Konto H., Hestehold, og det var Overskridelser paa 70,000 à 80,000 Kr., store Overskridelser. Hvis vi nu som Statsrevisorer havde paatalt disse Overskridelser og havde paatalt dem overfor en Minister, der vidste Besked med sit Budget, vilde den paagældende Minister have sagt til Statsrevisorerne: Men ved I da ikke, at jeg paa Krigsministeriets Budget har en Anmærkning, som siger noget som, at i Tilfælde af, at de virkelige Priser i Regnskabsaarets Løb overstiger de anslaaede, kan den deraf forarsagede Merudgift afholdes uden Tillægsbevilling, og saa vilde

vedkommende Minister have kunnet sige: I Statsrevisorer skal virkelig sætte jer hen og læse Finansloven og dens Anmærkninger igennem og ikke komme med saadant noget Snak, som I er kommet med her. Og det vilde have været rigtigt, hvis vedkommende Forsvarsminister havde sagt noget saadant til Statsrevisorerne, men derimod var det ikke rigtigt af Forsvarsministeren at bebrejde Statsrevisorerne, at de ikke havde gjort Antegning med Hensyn til Overskridelserne og forlangt, at de skulde opføres paa Tillægsbevillingsloven, naar han ifølge Anmærkning i paa Finansloven havde Ret til at afholde dem uden Tillægsbevilling. Jeg mener altsaa, at man ikke alene maa forlange, at Statsrevisorerne skal gøre et Arbejde, man maa ogsaa forlange, at Administrationen og Ministeren, der skal svare, gør noget Arbejde, naar han svarer. Han maa ikke være altfor arbejdssky. Han maa paatage sig det Arbejde at sætte sig ind i de Sager, han skal give Svar paa.

Der var paa det samme Regnskab af Statsrevisionen gjort en Antegning med Hensyn til den berømmelige Anmærkning, som de Herrer kan huske, angaaende Konti F., G., K., L., M. og O., ifølge hvilken man kunde anvende paa den ene Konto, hvad man sparede paa den anden, og som endte med de udmærkede Ord: „naar den samlede Hovedsum af de nævnte Konti ikke overskrides“. I Finansaaaret 1910—11 havde imidlertid Forsvarsministeren, det ærede Medlem fra Assens — det er stadig ham, jeg taler til for Øjeblikket — til Trods for disse Ord, hvormed Anmærkningen endte, overskredet Bevillingerne paa disse Konti med over 30,000 Kr. Det gjorde Statsrevisorerne opmærksom paa, og det skulde de gøre opmærksom paa, men dertil svarede Ministeren, at det fandt han mærkeligt, der havde i det foregaaende Aar, da Krabbe var Forsvarsminister, været en Overskridelse paa disse Konti, men den havde Statsrevisionen ikke fundet det værd at omtale. Jeg gad vide, hvor det ærede Medlem fra Assens havde den Visdom fra. Hvis det ærede Medlem havde gjort sig den Ulejlighed at se efter i Statsrevisionens Betænkning for 1909—10 Pag. 418, vilde han have fundet en Omtale, der optog den halve Side dør, af dette Forhold. Men nu skulde det naturligvis se ud, som om Statsrevisorerne handlede partisk overfor det ærede Medlem fra Assens, men at man derimod, naar Talen var om en radikal Forsvarsminister, ikke gjorde nogen